

3,585.

Instrukcja o sposobie składania wagi podróżnej syst. Rueprechta.

Wszystkie części składowe wagi znajdują się w politurowanej skrzynce, ta zaś umieszczona jest w oddzielnej skrzyni (futerale), zabezpieczającej od uszkodzeń podczas transportu.

Aby złożyć wagę należy przedewszystkiem wyjąć ze skrzynki zasadnicze części składowe wagi, a mianowicie: trzy nogi (dwie boczne ze śrubami regulacyjnymi i jedną środkową), statyw pod dźwignię, ramiona do jej wyłączania oraz samą dźwignię i ułożyć je oddzielnie na stole. Składanie rozpoczyna się od tego, że w gniazda, znajdujące się zzewnątrz skrzynki u dołu, wsuwa się wyżej wymienione trzy nogi.

Następnie zakłada się statyw, na którym spoczywa dźwignia; przednia część tego statywu posiada u dołu mały czopek, który wsuwa się w otwór metalowej płytki, umieszczonej od wewnątrz na górnej krawędzi pośrodku skrzynki; następnie przeciwny koniec statywu przykręca się do skrzynki dużą śrubą motylkową.

Dalej następuje założenie ramion, wyłączających dźwignię; przedtem jednak należy wyciągnąć ze statywu metalowy kołeczek, zawieszony na sznureczku, po założeniu zaś tych ramion kołeczek ten należy wstawić zpowrotem na miejsce.

Wreszcie zakłada się dźwignię, zachowując naturalnie odpowiednią ostrożność, aby nie uszkodzić środkowego noża.

Szalki zakłada się na końcowe noże dźwigni, uwzględniając oznaczenia „L” — lewa, „R” — prawa, umieszczone na wieszakach; litery te wskazują jednocześnie przednią stronę wieszaków.

Następnie na czwartym nożu zakłada się wieszak łańcuszkowy do większych odważników, przyczem naprzód przez otwór w dźwigni przekłada się górną część tego wieszaka, a następnie zawiesza się łańcuch. Przytem należy uwzględnić, że przednia strona tego wieszaka oznaczona jest gwiazdką.

Po założeniu szalek i powyższego wieszaka dociąga się ramię z podziałką do wskaźnika, znajdującego się po prawej stronie dźwigni.

W skrzynce znajduje się duży otwarty hak, który zakłada się na wieszak łańcuszkowy u dołu. Hak ten służy do zawieszania dużych odważników, zaopatrzonych w pałaki lub ogniwa.

Ponadto w skrzynce znajduje się jeszcze otwarty płaski uchwyt, który zakłada się na wieszaku zamiast powyższego haka; służy on do zawieszania dużych odważników, posiadających główkę.

Przepisy obowiązujące w miernictwie.

Czasopismo wydawane przez Główny Urząd Miar.

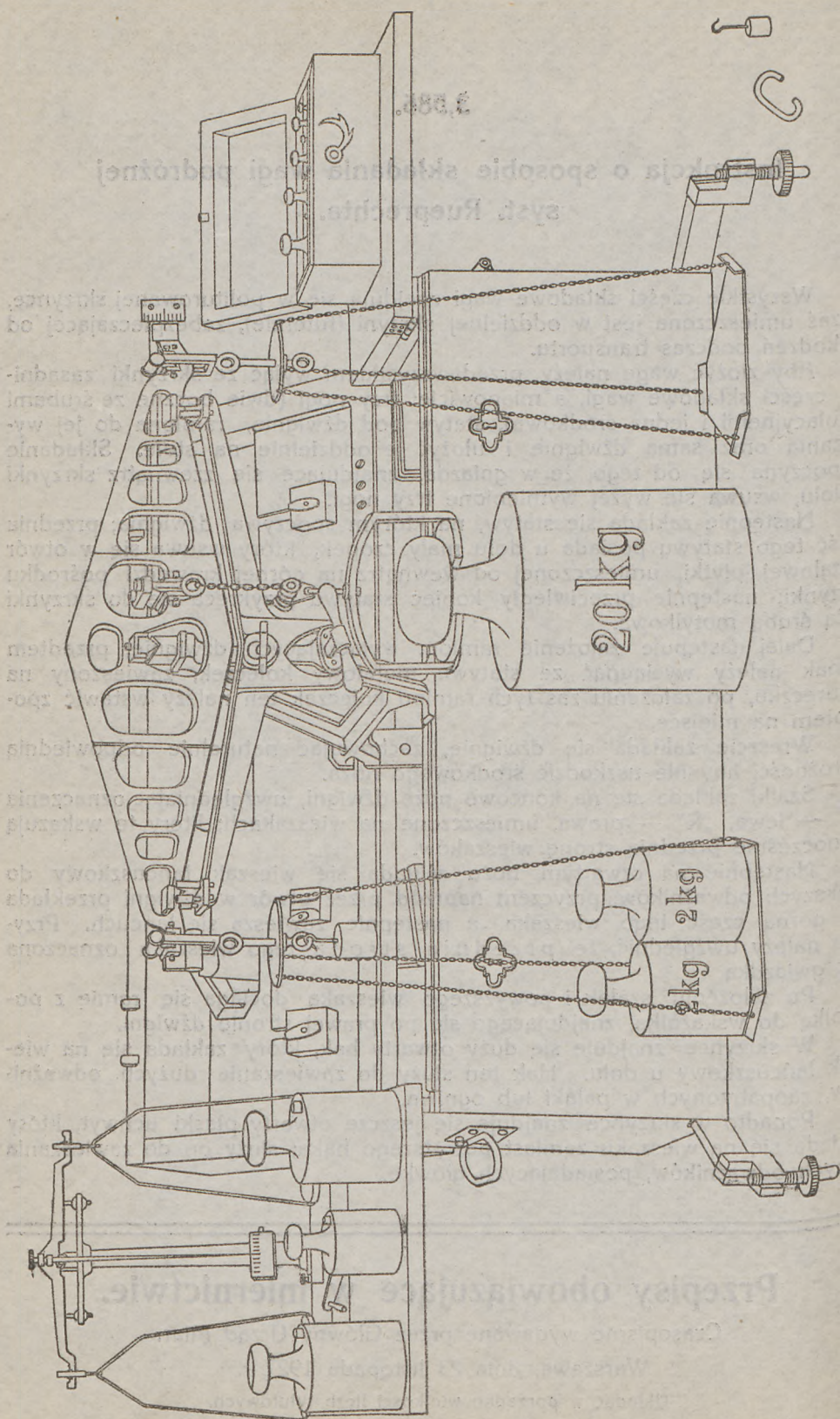
Warszawa, dnia 23 listopada 1927 r.

Układać w porządku wielkości liczb tytułowych.

Cena 35 groszy.

Nr 303.

Zależnie od tego, czy na wieszaku łańcuskowym jest założony hak, czy też uchwyt, — na ogniwku, znajdującym się w górnej części lewej szalki,

zawiesza się w celu wytarowania jeden z dwóch przeciwcieżarów (dla haka—mniejszy, a dla uchwytu—większy).

Do poziomego ustawienia wagi służy pion, który zawiesza się pod statywem. Aby wagę ustawić poziomo należy dotąd manipulować śrubami regulacyjnymi przednich nóg, aż wskaźnik piona zbiegnie się ze stałym punktem, znajdującym się na płytce mosiężnej, przytwierdzonej do dna skrzynki.

Co się tyczy małej wagi, należy zauważyć, że wieszaki są zaznaczone u góry jednym względnie dwoma punktami; jeden punkt oznacza „lewy” wieszak, dwa punkty — „prawy”; wieszaki należy zawieszać w ten sposób, aby powyższe punkty znajdowały się na przedzie.

Policii Państwowej
z dn. 17 października 1927 r.

Warszawa, dnia 15 listopada 1927 r.

o obowiązkach policji państwowej przy wykonywaniu bezpośredniego nadzoru nad stosowaniem narzędzi mierniczych w obrocie publicznym.

DYREKTOR GŁÓWNEGO URZĘDU MIAR:

(—) inż. Z. Rauszer

VIII. Współdziałanie p. p. przy rewizji narzędzi mierniczych używanych w obrocie publicznym.

W b. zaborze rosyjskim i austriackim na podstawie art. 21 dekretu o miarach z dn. 8 lutego 1919 r. (Dz. Praw P. P. № 15 poz. 211), a w b. zaborze pruskim (nie wyłączając części górnosląskiej województwa śląskiego) na podstawie par. 4 Ust. Wykonawczej z dn. 3 czerwca 1912 r. do niem. Ust. z dn. 30 maja 1908 r. o miarach (Zbiór praw prusk. str. 129) oraz punktu 1 „Postanowień o rewizjach policyjnych narzędzi mierniczych” pruskiego rozp. Ministra Handlu i Przemysłu i Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 1912 r. (Dz. Urzęd. prusk. Min. H i Przem. z r. 1913 str. 18) Policja Państwowa obowiązana jest wykonywać bezpośredni nadzór nad tem, aby w obrocie publicznym do mierzenia długości, powierzchni, objętości i masy (w mowie potocznej zwanej wagą), o ile przez to będzie lub być może ustanawiana wartość rzeczy lub świadczeń, były wyłącznie stosowane i przechowywane narzędzia miernicze legalizowane, legalne i rzetelne. W tym celu policja państwowa ma obowiązek samodzielnie dokonywać rewizji narzędzi mierniczych. W razie stwierdzenia używania lub przechowywania w obrocie publicznym narzędzi mierniczych do użytku niedozwolonych, należy winnych pociągać do odpowiedzialności karnej.

Niedozwolone do użytku i przechowywania w obrocie publicznym są takie narzędzia miernicze (przymiary t. j. miary długości, pojemniki t. j. miary objętości, odważniki, wagi i t. p.), które nie posiadają wcale cechy legalizacyjnej, posiadają cechę skasowaną lub nieczytelną, albo też posiadają cechę, która utraciła ważność skutkiem przedawnienia. Cecha legalizacyjna jest ważna w ciągu 3-ich lat, licząc już w to rok cechowania, i składa się z 2-ich znaków: cechy urzędu, przedstawiającej tarczę z literami (i M) wewnątrz i numerami okręgu i urzędu po obu stronach tarczy, i cechy rocznej, przedstawiającej ostatnie dwie cyfry roku w ramce prostokątnej. Tak np. w 1927 r. ważne są cechy z lat 1925, 1926 i 1927. Także niedozwolone są do użytku takie narzędzia miernicze, które noszą widoczne ślady uszkodzenia, chociażby nawet posiadały ważną cechę legalizacyjną.

Przepisy obowiązujące w miernictwie.

Czasopismo wydawane przez Główny Urząd Miar.

Warszawa, dnia 24 listopada 1927 r.

Układać w porządku wielkości liczb tytułowych.

Drukarnia Państwowa № 38552, 28.X, 27. 700.

№ 304.

